

vilde da blive, at Invalidbestyrelsen, naar den ikke ved Benyttelsen af den Ret, den efter den sidste Lov om Invalidforsørgelse har til at indbetomme Invaliderne ved en mildere Bedømmelse, vilde udsætte sig for, at Domstolene da lagde dette Skjøn til Grund og uden videre gav de Bedkommende Ret til Forsørgelse for lang Tid tilbage — naar den altsaa ikke vilde udsætte sig derfor, maatte gaa tilbage til de strengere Fortolkningsregler for ikke saaledes at blive underkjendt af Domstolene. Jeg siger altsaa, at hvis Forholdet er dette, hvis de Domme, der nu ere fældede, og som paaheraabes i Anmærkningerne, virkelig have denne Karakter, saa er jeg enig med den høitærede Minister i, at saa er det, for saavidt denne Side af Sagen angaar, i Invalidernes Interesse, at der tages disse Bestemmelser, thi ellers vil efter min Formening en meget stor Del Ufaldige, som ere glade ved endelig at komme i Betragtning, komme til at lide ved en mulig Haardhed fra Invalidbestyrelsens Side, fordi der er Enkelte, som altsaa vilde benytte den bestaaende Ret — uagtet jeg ikke kan forstaa, at det er en bestaaende Ret — til at gaa den strænge Vej til Domstolene, naar der tilkjendes dem Pension. De Oplysninger, der her foreligge, forekomme mig imidlertid ikke at sige Noget om, at der for Domstolene har foreligget et Tilfælde af den Art. Det er mig heller ikke vel muligt at antage, at der i en saadan Sag, som den af mig nævnte, hvor Administrationen i Virkeligheden har benyttet den senere mildere Lovgivning i en mild Fortolknings Mand og har givet Bedkommende Understøttelse, derpaa af Domstolene har kunnet bygges nogen Forpligtelse for Staten til gennem en længere Tid, gennem en Arrække at give ham den, og jeg kan saa meget mindre antage dette, som Retten til Pension for en tidligere Tid dog maatte bedømmes efter den da gjældende Lovgivnings Bestemmelser, og den netop hævdede strengere Regler og ogsaa forlangte Hensyn taget til Formuenheden paa det givne Tidspunkt. Det er mig saaledes ikke vel muligt at tænke, at Domstolene have kunnet benytte et saadant billigt Skjøn fra Administrationens Side til at give Statens Forpligtelse til at yde Invalidunderstøttelse tilbagevirkende Kraft. Meget snarere har jeg maattet tro, at de enkelte Sager, der have været for Domstolene — det er kun saa — have været af den Natur, at Høiesteret ved en Undersøgelse af samtlige Forhold har maattet erkende, at den Paagjældende efter den til enhver Tid gjældende Lovgivning har havt Krav paa Inva-

lidforsørgelse. Det er noget ganske Andet, noget helt Forstjelligt fra, at den nuværende Invalidforsørgelse efter den nugældende Lov ved en mild Fortolkning kan sætte En op i 3die Klasse eller lempe ham til en højere Grad i 2den eller 1ste Klasse. Det er mig derfor umuligt at forstaa, at dette Punktum kan komme til Anvendelse. Det staar der heller ikke Noget om her. Der staar Tale om en Mand, som er tilkjendt Invalidforsørgelse med 30 Mars tilbagevirkende Kraft, men det er ikke en Mand, som der er givet nogen Understøttelse fra Invalidbestyrelsens Side, men det er en Mand, som stadig har faaet Afslag. Naar der nu er tilkjendt ham Invalidforsørgelse for 30 Mar, er det min Forstaaelse af denne Sag, — uden at jeg har set Høiesteretsdommen — at til det Resultat kunde Høiesteret dog ikke være kommet, med mindre den erkendte, at Manden, den Gang man først afsløg hans Andragende, havde fremsat saadanne Oplysninger, at det var med Urette, at der i Kraft af den da bestaaende Lovgivning var nægtet ham Invalidforsørgelse af Administrationen. Thi at give en mildere Lovgivning, der ikke har dette til Hensigt, tilbagevirkende Kraft, altsaa underkjiendende Kraft med Hensyn til Afgjørelser, der berettiget ere truffene efter den tidligere bestaaende Lovgivning, kan jeg ikke tro, at nogen Domstol har været berettiget til eller har gjort. Saa komme vi til det næste Tilfælde med Efterbetaling for 6½ Mar, skjøndt der kun var fremsat Begjæring fire Mar for Dommens Afgjælse. Dette Tilfælde har heller ikke kunnet overraske Nogen; det er jo i Virkeligheden forudsat i selve Invalidlovgivningen. Der staar jo udtrykkelig i Invalidlovgivningen, at han kan gjøre Anmeldelse om sin Invaliditet, men at han ikke mister Kravet paa Invalidforsørgelse, hvis han undlader en saadan Ansøgning eller Anmeldelse. Han har blot den Forret, at hvis han har gjort Anmeldelse inden et Aar, efter at han er kommen til Skade, paahviler det Invalidbestyrelsen at underjøre Forholdet, tilveiebringe Oplysninger og give den Paagjældende Attest om Underjøgelsens Udfald. Det er derfor ganske naturligt, at Invalidbestyrelsen, som den høitærede Minister sagde, ofte selv maa tilveiebringe Oplysninger; thi det forudsætter selve Loven og det med Grund. Efter de Forhandling, der den Gang fandt Sted, skal jeg ikke komme nærmere ind paa det. Men Loven siger udtrykkelig ogsaa, at den Paagjældende ikke behøver at indgive Anmeldelse for at bevare sin Ret, og det er ganske naturligt, thi det kan være en Mand, der kan være i en saadan Stilling, at han